

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Μία εικόνα γενναία καλλιτεχνών. 'Ο Ούτρινλλό μαθητής. Πώς τσοκαίσε άπ' τ'ο σχολείο για νά πάη νά πιη. Τό τρομερό πάθος του ποτεύ. 'Η συμβουλής τής μητέρας του. Πώς άρχισε νά ζωγραφίση. Τά έργα του. Μία ζωη βασάνων, έξευτελισμών, μαρτυριών. 'Ο πονόψυχος κ. Γκαί. 'Ο Ούτρινλλό πινει κελώνια για νά Ικανοποιήση τ'ο πάθος του !... Τί προτιμούσε νά ζωγραφίση. 'Η σκόλινη ζωή του, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΕΛΕΥΤΑΙΩΣ, σ'ε μία έκθεση τών Παρισίων, ένας μικρός πίνακας τού γάλλου ζωγράφου Μωρίς Ούτρινλλό, έπαιλήθη άντι 350.000 φράγκων —περισσότερο δηλαδή από ένα εκατομμύριο σημερινές ελληνικές δραχμές. Μέχρι πρό δέκα έκόμη έτών, ο ζωγράφος αυτός θά τ'ο θεωρούσε μεγάλη εύτυχία του άν νά κατάφερε νά πουλήση κανένα πίνακα του για διακόσια φράγκα. Πόση διαφορά, μέσα σ'ε λίγα χρόνια !... Μά για νά φτάση ο Ούτρινλλό σ' αυτό τ'ο σημείο, όσπου νά γίνη ο σημερινός διάσημος ζωγράφος, άναγκάστηκε ν' άνέρη ένα σκληρό και κουραστικό Γολγοθά, νά πιη ως τόν πάτο τ'ο μικρό ποτήρι τού πόνου, τής άγονίας, τών έξευτελισμών. 'Η τέχνη του μέστωσε μέσ σ'τη διαφορά και τήν παραρροσύνη. Τό μυθιστόρημα τής ζωής του εινε μία φριχτή τραγωδία. 'Ακούστε τήν :

'Ο Μωρίς Ούτρινλλό γεννήθηκε σ'ε μία φτωχή συνουκία, στήν καρδιά τού παλιού Παρισίου, στις 26 Δεκεμβρίου 1883. 'Ο πατέρας του, ένας άλκοολικός μορμζ ζωγράφος, πέθανε πολύ νωρίς και η μητέρα του, η Σουζάνα Βαλοντόν, κ' αυτή επίσης ζωγράφος, έβγαζε τ'ο φρομί της ποζάροντας ως μοντέλο σ'ε άλλους πλούσιους συναδέλφους της. 'Η φτωχή γυναίκα, μη μπορώντας νά συντηρήση τ'ο παιδί της, άναγκάστηκε σ'ε λίγο καιρό νά ξαναπαντρευτή μ' έναν πλούσιο κύριο. Μά ο πλούσιος αυτός κύριος τήν ήθελε χωρίς τ'ο γυίο της. 'Η Σουζάνα παρακάλεσε τότε ένα φίλο της, Ισπανό καλλιτέχνη, δημοσιογράφου κλπ., νά υιοθετήση τ'ο Μωρίς, για νά μη μείνη έρημος και όρφανός στους πέντε δρόμους. 'Ο Ισπανός αυτός τής έκανε τ'ο γατήρι, παρουσιάστηκε μέ τ'ο μικρό σ'ε δήμαρχο, τήν 8 'Απριλίου 1891 και έδήλωσε ότι τόν υιοθετούσε. 'Από τή στιγμή εκείνη ο Μωρίς έφερε τ'ο επώνυμο Ούτρινλλό—τ'ο θετού πατέρα του δηλαδή—και μ' αυτό τ'ο όνομα θά μείνη άθάνατος στήν Ιστορία τής τέχνης.

Σ'ε ηλικία 8 ετών έστειλαν τόν Μωρίς σ'ο σχολείο. Μέχρι τής έποχής εκείνης ήταν ένα ήσυχο, γλυκομίλητο άγοράκι. Σαφνικά όμως, έξεδηλώθη μέσα τ'ο ένα τρομερό πάθος, όφειλομένο άναμφιβόλως στήν κληρονομικότητα, τ'ο πάθος πού κατέστρεψε τόν πατέρα του, τ'ο πάθος για τ'ο κρασί ! 'Ηκανε τρομερό θέαμα νά βλέπει κανείς ένα άγοράκι όχτώ χρονών νά τ'ο σκάη από τ'ο σχολείο και νά τρυπά, μέ τή σάκκα ύπό μάλης, σ' όλες τ'ες ταβέρνες τού παλιού Παρισίου, μαζύ μ' άλλους μικρούς φίλους του !... Τού έδιναν λεπτά για νά πάη σ'ο σχολείο μέ τ'ο τράμ, κ' εκείνος πήγαινε και τάνανε ! Τό άφέντι άκούσε άπάντο του μιά άκαταμάχητη έλξη. Μιλούσε μέσα του τ'ο αίμα τού πατέρα του ! Μ'ε τή διαφορά ότι πήρε από τ'ο μικρό τόν καιρό δρόμο.

Στήν άρχη έκρυβε από τ'ο δικό του τ'ο τρομερό πάθος του. Μά τ'ον άργησε νά μεθάη και φανερά και νά γυρνά τ'ο βράδυ σπίτι του—άπό τ'ο σχολείο δ'ήθεν—τύφλα σ'ο μεθύσι, τρεκλίζοντας και βλαστημώντας σ'όν άμαξά, μέ τή μαθητική σάκκα κάτω από τή μασάλη του !... 'Όταν η μητέρα του εινε τή κατάσταση αυτή τού παιδιού της, τόν τράβηξε άμέσως από τ'ο σχολείο, για νά τόν γλυτώση από τ'ες κακές συναναστροφές, και τ'ον κλείδωσε σ' ένα δωμάτιο, σ'ο σπίτι της !... Μά ο μικρός Μωρίς ήθελε νά πιη !... 'Εσπασε τ'ε τζάμια και τ'ες καρέκλες, φωνάζοντας νά τού φέρουν άφέντι η κρασί. 'Η γιαγιά του, πού τόν άγαπούσε πολύ και δέν μπορούσε νά βλέπη τ'ο έγγονάκι της νά ύποφέρει ! Έτσι, τού πήγαινε κάπου—κάπου, κρυφά από τή μητέρα του, κανένα μέ τ'ο όποιο ο Μωρίς καταπράωνε λίγο τή δίψα του.

Μία μέρα, πήδησε από τ'ο παράθυρο και τ'ο σκάσε από τ'ο σπίτι για νά πάη νά πιη. Τόν άνακάληψαν ύστερ' από λίγες μέρες έξωλωμένο μέσ' σ'τη μέση τού δρόμου, άναίσθητο από τ'ο πολύ κρασί πού είχε πιει. 'Η κατάσταση του ήτανε κορίσιμη και άναγκάστηκαν νά τόν κλείσουν λίγο σ'ένα άσυλο. Τήν έποχη εκείνη, τού σύστησε

για πρώτη φορά η μητέρα του, ν' αρχίση νά ζωγραφίση, άφου δέν ήσανε Ικανός για καμιά άλλη δουλειά. Στήν άρχη ο Μωρίς δέν ήθελε ν' άκούση τίποτα. Δέν άισθανότανε καμιά κλίση για τή ζωγραφική. Μά η μητέρα του έπέμενε τόσο πολύ, ώστε τής ύποσχέθηκε, για νά μ'ην τής χαλάση τήν καρδιά—τήν άγαπούσε πολύ τή μητέρα του—ότι μόλις β'γη από τ'ο άσυλο θά δοκιμάση νά φτιάξη μερικούς πίνακας.

Και τήν ύπόσχεσή του αυτή τήν έξετέλεσε. Κάθε πρωί έπερνε τ'ο καρβέττο και τ'α χρώματά του και πήγαινε σ'ες άπόκεντρες συνουκίες τών Παρισίων, ζωγραφίζοντας κατά προτίμηση ήμερους και μελαγχολικούς δρόμους, παλιά ετοιμόρροπα σπίτια κ'—από παντού ταβέρνες, τή μεγάλη αγάπη του ! Κάθε βράδυ π'ήγαινε τήν έργασία τής ήμέρας σ'τη μητέρα του κ' εκείνη, γυναίκα μέ λεπτό γούστο, τού έδινε χρήσιμες οδηγίες και σοές συμβουλές.

Μά ο δαίμων τής οινοποσίας άγρυπνώντας μέσα του και μία μέρα ο Μωρίς Ούτρινλλό, πού δέν είχε καμιά άυτεπβολή σ'όν έαυτό του, άφησε και πάλι νά τόν παρασύρη, μέ μεγαλειότερη όρμη, τ'ο άκατανίκητο πάθος του για τ'ο κρασί.

Σ'ες ταβέρνες πού έσύναζε έπανε... για δέκα !... Κανείς δέν μπορούσε νά τού παραβ'η σ'ο ποτήρι. 'Η κοιλιά του ήσανε σωστή άποθήκη !

'Έτσι, ο Ούτρινλλό άρχισε μία παραλημένη, μά όργανιστική ζωή, η όποία έμεινε παροιμιώδης σ'ο Παρίσι. 'Όλοι οι Παρισιοί μιλούσαν για τόν άνθρωπο αυτόν πού έφτιαχνε καιτ' άκατανόητους πίνακες και πού ήσανε γνωστότερος ως περκυής παρά ως ζωγράφος.

'Οποιος δέν εινε τόν Ούτρινλλό μεθυμένο σ'ε μία ταβέρνα, μπαίγνιο και περιέγλω τών άλλων πελατών, δέν μπορεί ποτέ νά φαντασθ'η τι ύπέφερε σ'τη ζωή του ο μεγάλος αυτός ζωγράφος—γράφει ο γνωστότατος γάλλος μυθιστοριογράφος Φρανσής Καρκό, σ'τη βιογραφία τού Ούτρινλλό πού εξέδωκε τελευταίως.—'Τόν κερνούσαν κρασί άδειάζοντας μέ τρέπση, μέσα σ'ο ποτήρι του τή στάχτη τής πίπας τους, τόν έσπρωχναν και τόν ξάπλωναν καταγής, δίλοι οι πελάτες τής ταβέρνας γελούσαν μαζύ του, ένώ εκείνος, τύφλα σ'ο μεθύσι, μούγκριζε από τή λύσσα και τήν άπελπισία του !... 'Άλλοι πάλι τόν περιέμεναν σ'τη γωνία τού δρόμου και όταν τόν έβλεπαν νά βγαίνει από τήν ταβέρνα τρεκλίζοντας, έπιφταν άπάντο του και τόν άρχιζαν σ'ους μπάτσους και σ'ις γροθιές, για νά γελάσουν !... Πολλές φορές, μέσ' σ'την καρδιά τού χειμώνα, τόν έθδναν και τόν άφηναν μέ τ'ο πουνάμιο σ'ο κλαίη σ'άν παιδί, ξαπλωμένος μέσ' σ'τη μέση τού δρόμου !...'

'Όταν έπινε και δέν είχε νά πληρώση, καθότανε κ' έφτιαχνε σ'τη στιγμή ένα πίνακα, μέ τόν όποιο άποζημίωνε τόν ταβερνιέρη. Οί πίνακες αυτοί, σ'ους όποιους δέν έδινε σημασία τότε, έχουν σήμερα τούλάχιστο έκατό χιλιάδες φράγκα, τριακόσιες—χιλιάδες δραχμές, ο καθένας !

'Ο Μωρίς Ούτρινλλό

'Υστερ' από τέτοια μαρτυρική ζωή, έπόμεινο ήταν η τέχνη τού Ούτρινλλό νά μ'ην έχη τή χάρι και τή γρηγορία πού έχουν οί πίνακες άλλων ζωγράφων, πλουσιών και ήτοιχων ανθρώπων, χωρίς πάθη και έλαττώματα. Τά ταμιά τού σατανικού αυτού ζωγράφου εινε δια μικρά κομμάτια κολάσεως, μάς κολάσεως πού δέν τή φωτίζει η λάμψη έσω και τής πού μαρτυρής έλλείπει. 'Ο Ούτρινλλό ζωγραφίζει άποκλειστικά όχθδόν σπίτια και δρόμους. Μά οί δρόμοι του εινε έρημοι, χωρίς κίνηση, ασιπηλοί, και τ'α σ'ωτία βοιβά, μέ κλεισμένα παράθυρα, σ'άν νά πέρασε από πάνω τους τ'ο πνεύμα τού δάθρου και τής άπνογώσεως, πνιγμένα κάτω από ένα βαρύ και μελαγχολικό οδρανό. 'Ο Ούτρινλλό εινε ο άπαράμιλλος ζωγράφος τής άπελπισίας. Τόν μεγάλο πόνο τής ψυχής του τόν έξεδήλωσε μέ τ'ους σκοτεινούς εύ'ους πίνακας πού σκορπίζουν ένα δυνατό ρίγος τρώμου σ'την καρδιά τού θεατού... 'Η τέχνη του δέν μπορούσε νά εινε διαφορετική, γιατί ήταν αυτή η έ-δία η ζωή του, η βασανισμένη, η πολεμένη, η έξευτελισμένη ζωή του, πού δέν τή φώτιζε καμιά χαρά, καμιά γλυκιά προσμονή... Οί πίνακες τού Ούτρινλλό εινε σήμερα, έπα-

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΑΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τὰ τραγούδια που δημοσιεύουμε πιο κάτω, εινε βέβαια σε κα-
θαρεύουσα τὸ περισσότερο, μὰ εινε τόσο ομηρικότα, τόσο ξηνα και
τόσο χαριτωμένα, ὥστε θὰ ἦταν κρίμα νὰ σὺς τὰ σκεθῶμε,
ἐπ' ὅσον μάλιστα σε καμμιά ποιητικὴ ἀνθολογία δὲν ἔχουν συμπε-
ριληφθῆ. Εινε ἔργα τοῦ γνωστοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως, τοῦ δει-
νῆστου Δημ. Κορομηλῆ. Ἀνεχθῆτε τὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς ποῦ ἐ-
γράψαν (1872), καὶ ἀπολαύσατέ τα :

Στὸ γαϊδοῦρι του καβάλλα
Τραγουδώντας κ' εὐθυμία
Ἔβλεπε ἕνα παλληκαρι
Ἐνας μωλονῶς πιδάλα
Πῆγαινε στὴν πολιτεία
Ν' ἀγοράσουμε τωρίς
Γιὰ τοῦ μύλου τὴ δουλειά.
Μὰ ἐκεῖ ποῦ πιδλοῦσε
Ἐίδε ἕνα παλληκαρι
Ποῦ κρυφὰ περιγελοῦσε
Τοῦ γαϊδάρου τὸ καράκι
— Βρέ, τοῦ λέει, τί γελᾷς ;
Τί κρυφοπεργελᾷς ;

— Δὲν μοῦ λέγεις μπαταζάνη,
Ποῦ οἱ δὲς σὰς πᾶτε τὰρα ;
— Νὰ σοῦ πῶ παλληκαράκι,
Πάμε, γυνίε μου, μὲς' στὴ χώρα
Ν' ἀγοράσουμε τωρίς
Ἄχρα... γιὰ μᾶς τοὺς τρεῖς !.

Νὰ τώρα κ' ἔνα πιὸ χαριτωμένο :
Ἰσπανὸς τις πεσοδρόμος, κροκοπιακὸς, ἀσθμαῖνος,
Μὴ δυνάμενος ὁ τάλας ἐκ τῶν κόπων νὰ δδέουσι
Νύκτωρ ἤλθεν εἰς χωρίον ἕνα διανκτεροῦσι
Ἄλλὰ τὸ ξενοδοχεῖον εὔρε κατακεκλισμένον.

Τί νὰ πράξῃ ; Νὰ παρέλθῃ ; Εἰς τὸν κόπον δὲν
Ἄντιχε...
Ἄλλὰ τί ; Νὰ κωδωνισῇ ; Τοῦτο καὶ ἀποφασίζει
Καὶ ἰδοῦ αὐτὸς ἐν τάχει κροῦεῖ, κροῦεῖ καὶ κωδωνίζει,
Καὶ εἰς τὸ χωρίον διον θεοῖν ἰσπανικὸν παρέχει.

Τέλος μετὰ μίαν ὥραν ἐγεθθεῖς ὁ ξενοδόχος
Τὰς βαθύνοντας καταβαίνει καὶ ὀπισθεν τῆς θύρας
Ἰμένον
Ἀπευθύνεται ὀργίλος πρὸς τὸν Θεορβοῦντα
Ἰένον :
— Τίς ὁ ταρξίας εἶνε ;... Τίς μ' εἰξύνησεν ἀ-
[στόχος] ;...

Καὶ ὁ Ἰσπανὸς τοῦ εἶπε : — Εἶνε ὁ λαμπρὸς
[ἰπλότης]
Ἄδεν Ἀλφόνσος, Πέτρος, Παῦλος, Ραφαήλ, Βαρ-
[θολομαῖος,
Ἰωάννης, Φερδινάνδος, Πίος, Αὐγουστος, Φαλ-
[μαῖος,
Δουξ τῆς Νέας Καστιλλίας, ἀρχιδουξ τῆς Μπα-
[ρακώτης] !...

— Ἄ! ὁ τάλας ἀπολέσθη! ἀναφώνησεν ἐκεῖνος,
ἌΚυριε, μὲ συγχωρεῖτε, εἰς τὸ ἔπακρον λυποῦμαι
Ἄλλὰ κατὰ δυστυχίαν καὶ τῶν σταθλῶν μου στεροῦμαι
Ἄνα παρ' ἔμοι ξενίσου τὸ φρικῶδες τοῦτο σῆμος !...

Καὶ τὸ τρίτον :
Ἡ δέσποινα Φρόσω εἰστίε ἀκμαία
Ἡρὸς σύζυγος ἦτο θεοστίτης παχὺς
Ἡ πόροι μεγάλος πᾶς τῆς ὥραϊα
Ἡ κόρη αὐτῆς.

Καὶ εἶλε' εἰς φίλην : — Τὸ πεῖγμα πῶς ἔχει ;
Μ' ἔμένα καθόλου δὲν μοιάζει !... — Χί ! χί !
Τῆς εἶπεν ἡ φίλη, ἡξέρωσι τί τρέχει,
Ἡ φιλάτη ψυχῆ...

Ἐξόκειλες ἴσως ;... — Ἐγὼ ;... — Σὺ ;... — Ἀπ' αὐτῆ !...
Ἐγὼ !... Πῶς ;... — Κατὰ λάθος καὶ μὴ ἀθυμῆς.
— Ὅμνῶσι... — Πρὸς τί ;... — Ὡ ! ποτε παμφιλίτη,
Ἡ ποτὲ... Βλασφημῆς !...
— Ἐ ! Ἐ ! κατὰ λάθος ἐν ἄλλω κοιτῶνι
Ἄκατ' ὄναρ, τίς οἶδεν ;... — Τί λέγεις ; Ριγῶ !...
— Τὸ ἔπαθα γὰρ !... — Σὺ ;... — Ἐγὼ !... — Ἦσουν μόνη ;
— Σιὰς τις κ' ἔγὼ !...

Καὶ τὸ τέταρτον καὶ χαριετώτατον :

Κακαμᾶς ὁ παντοπώλης ἀποκτησᾶς θυ-
[γατέρα]
Πῆγε εἰς τὸ Ἀμμαρχειόν
Ἰνα τὸ μικρὸν παιδίον
Καταγράψῃ σὰτ μητρώα καὶ δηλώσῃ τὸν
[πατέρα].
Τέλος δταν κατεγράφη τοῦ μωροῦ ἡ γε-
[νεθλία]
Ἦφιλε νὰ ὑπογράψῃ
Ἄλλ' ἀντὶ ἀπλῶς νὰ γράψῃ
Τ' ὄνομά του, ὑπογράφει : «Κακαμᾶς
[καὶ Συντροφία !...
ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ναλαμβάνουμε, περιζήτητο. Μὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κανεὶς δὲν τοὺς
πρόεξε. Πολλὰς φορὸς, ὁ Μωρὸς Οὐτρίλλο γυροῦσε ἀπὸ τὸ προῖ ὄς
τὸ βράδι τὰ εἰσφορα καλοποικεῖα τῶν Παρισίων γιὰ νὰ πωλήσῃ
ἕνα πίνακά του δσα-δσα, ἔστω καὶ σαράντα καὶ τριάντα καὶ εἰκοσι
φράγκα — χρειαζότανε, βλέπετε ; χρισματὰ γιὰ νὰ πᾶν ἡ πῆλ !
— Τοῦ κάκου ὅμως ! Ὅλοι οἱ παλιοποικεῖαι τὸν κοροῖδευαν. Δὲν
τρέλλᾶθκαν, οἱ ἄνθρωποι, νὰ πετάξουν τὰ λεφτὰ τους ἀγοράζοντας
αὐτὲς τίς μονιζούρες !

Καλὰ, θὰ μᾶς ρωτήσετε, δὲν εἶχε ὁ Οὐτρίλλο κανένα φίλο νὰ τὸν
συμβουλεύσῃ, νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὸν τραβῆξῃ ἀπὸ τὸν κατήφορο
αὐτόν ; Φαίνεται πως δὲν εἶχε. Τὴ μητέρα του δὲν τὴν ἀκουε
παύ, καὶ ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν ὀπωδήκοτε διτ
ἐνδιαφέρονται γι' αὐτόν, δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ τοῦ κῆνον τὴν πα-
ρακιμῆ παρατήρησῃ. Καὶ ἂν ἐκεῖνοι ἐπέμειναν... τοὺς ἔσπαιε σὸ
ἔξλο. Ἰδίως δταν ἦτανε μεθυμένος.

Ἦτόσο βρόθῃκε ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἕνας πρῶνι ἀστυνόμος
καὶ ὀτερο ταβερνιάσης, πωλητῆς εἰκόνας καὶ ζωγράφος μαζὺ, ὁ
κύριος Γκαί, ὁ ὁποῖος ἀγάπησε πραγματικὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ
ζωγράφου, τὸν ὁποῖο διαιε περιφρονούσανε καὶ τοῦ προσέφερε φιλο-
ξενία στὸ σπίτι του. Ὁ Μωρὸς Οὐτρίλλο δέχθηκε πρόθυμα. Ἐγκα-
τεστάθη στὸ σπίτι τοῦ ἀγαθοῦ ταβερνιάση καὶ ζωγράφου, πληρώ-
νοντας τὸ νοίκι του καὶ τὸ φαί του μὲ διαφό-
ρους πίνακας, τοὺς ὁποῖους ὁ κ. Γκαί καταλάβαι-
νε καὶ θαύμαζε γιὰ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ψυχὴ
τοὺς... Ὅταν ὅμως ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος
δοκίμασε κάποτε νὰ συμβουλεύσῃ τὸν Οὐτρίλλο
νὰ πᾶν ἡ πῆν ἢ πῆν, ὁ ἀτίθασος ζωγράφος θύ-
μωσε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ἄχτι ὀλοῦλῃρος μέρες τὸν εἶχανε χιμένο.
Τὴν ἐνάτη, ξαναγῶρισε στὸ σπίτι τοῦ Γκαί—ντε-
ρότανε νὰ πᾶν στὸ σπίτι τῆς μητέρας του — σ'
ἔλειναι καὶ ἀειοπάχυντα χάλια... Τὰ ροῖχα του ἦ-
τανε λιπαρωμένα καὶ κομμελασμένα, δὲν φοροῦσε
παπούσια, ἦταν ἀνυφτος καὶ μασημεθυμένος...
Ποῦς ἔβρισε ποῦ νὰ εἶχε κοιμηθῆ τίς ὀκτὸ αὐ-
τὲς μέρες ὁ Οὐτρίλλο, ὁ μεγαλειότερος σῆμερα ζω-
γράφος τῆς Γαλλίας ! Ἰσοῦς αὐτοῦς ὀρόνος, ἴσοῦς
κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα τοῦ Σηκοῦαν, μαζὺ μὲ
διὰ τὰ κοινωνικὰ ἀποβράσματα τῶν Παρισίων,
μαζὺ μὲ κλέφτες καὶ δολοφόνους !...

Πλησίασε τότε τὸν κ. Γκαί δειλὸς καὶ συνε-
σταλμένος καὶ τὸν ρώτησε :

— Ὁθέλετε νὰ με ξαναπαῖρατε στὸ σπίτι σας ;
Ἄχ κ. Γκαί τὸν ξαναδέχτηκε, πρόθυμα, στὸ
σπίτι του, καὶ γιὰ περισσώτερη ἀσφάλεια τὸν
κλειδῶσε σ' ἕνα δωμάτιο... Ὁ Οὐτρίλλο πέρασε
ἡνυχος δυὸ-τρεῖς μέρες. Τὴν τετάρτη ζήτησε
κρῆσι. Ὁ κ. Γκαί δὲν τοῦ ἔδωσε. Τότε, πῆρε
καὶ ἔκεινος ἕνα μπουκάκι μὲ κολώνια ποῦ βρι-
σκότανε στὸ δωμάτιό του καὶ τὸ ἀδειασε ὀλο-
κλήρ !

Στὸ προσεχές, θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐξιστόρησῃ
τοῦ μαζυμικοῦ Γολγοθᾶ τοῦ Μωρὸς Οὐτρίλλο,
μὲ χαρακ ἡριστικὰ ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του.

ΤΑ ΕΣΥΓΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ἐνος φροσῆρ πλούσιος κτηματίας δημοσίεουσε κάποτε στὶς ἐφη-
μερίδες μὴ ἀγγελία, διὰ τῆς ὁποίας ἰπόσοταν εἰκοσι χιλιάδες
φράγκα σὲ κείνον ποῦ θὰ κατάφερνε νὰ τὸν κῆνι... μονόφθαλμο !...
Οἱ ἔξυπνοι ὅμως ποῦ πῆγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῖν γιὰ νὰ κερδίσουν
τὴν ἀμοιβή, εἶδαν κατὰπληροῦ, πᾶς ὁ πλούσιος αὐτὸς κτηματίας
ἦτανε...στραβὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μάτια !...

Ἡ σκηνὴ σ' ἔνα πρακτορεῖο γάμων :
— Ἐτὶ τέλος ! ἄς βρῆκαμε τὴ νύφη ποῦ ζητούσατε, λέει ὁ δι-
εθυντῆς τοῦ πρακτορεῖου σ' ἕνα νεαρὸ δανδῆ. Εἶνε μιά ὀρφανὴ
εἰκοσι ἔτων...
— Πολὺ καλὰ. Ὁμορφῃ ;
— Καθόλου. Τέρας !... Μὰ ἔχει 500.000 φράγκα προίκα. Καὶ
εἶνε καὶ φθισικὰ...
— Ἄ ! λαμπρὰ ! Μὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι εἶνε φθισικὰ ;
— Ἀπολύτως. Σᾶς τὸ ἐγγύμματι.
— Ἐ ! τότε τὴν πένω !...

Ἄ γιαντὸς Χ...περπατοῦσε μιά μέρα σ' ἕνα δημόσιο κηπὸ μ' ἕνα
φίλο του. Ἄεφα, βλέπει νύχρηται ἀπὸ ἀνι-
κίχο ἕνας μελαγχολικὸς καὶ σύνφορος κύ-
ριος. Μόλις τὸν εἶδε ἀπὸ μακρὰ ὀγιαντὸς,
γύρισε ἀμέσως ἄλλοῦ τὸ κεφάλι του, γιὰ ν'
ἀποφύγῃ τὴ συνάντησῃ.

Ἄ κύριος αὐτὸς μὲ εἶχε φωνάξει κά-
ποτε νὰ δᾶ τὴν πεθερὰ του ποῦ ἦτανε βα-
ρυνὴ ἀρρωστη, ἐξήγησε στὸ φίλο του, δταν
παρέκαμπε τὸ σκοπελῶ.

— Καταλαβαίνω... καὶ σὺ θὰ τὴν ξέκανες !
— Ἀπεναντίας... τὴν ἔκανα καλὰ, χωρὶς
νὰ τὸ θέλω. Γι' αὐτὸ ντρέπομαι τώρα νὰ
κιντᾶξω στὸ πρόσωπο τὸ δυστυχισμέ-
νο αὐτὸ ἄνθρωπο !...

